

РЕШЕНИЕ

№ 7029

гр. София, 23.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 37 състав,
в публично заседание на 01.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Адриан Янев

при участието на секретаря Кристина Алексиева, като разгледа дело номер **6732** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК) във връзка с чл. във връзка с чл. 215, ал. 1, вр. чл. 57а, ал. 3 от Закона за устройство на територията (ЗУТ). Образувано е по жалба на „Фиделио“ ЕООД срещу Заповед № РА-18-58 от 24.06.2022 г. на главния архитект на Столична община (същата е отделена за разглеждане в отделно производство, за което е постановено определение № 4211/26.05.2022 г. по адм. д. № 6456/2022 г. по описа на АССГ).

В жалбата се поддържа, че органът не е индивидуализирал обекта, тъй като не е посочено предназначението на преместваемия обект според чл. 56, ал. 1, т. 1 – т. 4 ЗУТ. Твърди се за издадено разрешение за поставяне за собствения му павилион № 9, който е поставен съобразно схемата за разполагане. Въвежда доводи, че павилионът е строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, тъй като е трайно прикрепен към земята и отделянето му е невъзможно чрез демонтаж. Поддържа, че заповедта е издадена от некомпетентен орган, тъй като според чл. 225 ЗУТ това е началникът на ДНСК, а не главният архитект. Изразява несъгласие с мотивите в заповедта, според които с приемането на нови подзаконови нормативни актове е ограничено действието на влезлия в сила административен акт за поставяне на павилион. В тази връзка излага съображения за противоречие с актове от по – висока степен и по – конкретно на чл. 4, ал. 1 от Конституцията, с които не се допуска отнемането или ограничаването на права, предоставени със закон или административен акт. Поддържа за наличието на сключен договор за наем на терен – общинска собственост, по който е налице

изпълнение на задълженията от страна на жалбоподателя, за което ответника не възразява, с което се нарушава принципът на последователност и предвидимост. По тези съображения моли за отмяна на атакуваната заповед. Претендират се разноски. Ответникът – главният архитект на Столична община, чрез процесуалния си представител, изразява становище за неоснователност на жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира се юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, след като прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

По делото не се спори, че „Фиделио“ ЕООД е собственик на павилион № 9, находящ се в [населено място], [улица](бивша ул. „170“) до входа на КАТ, попадащ в поземлен имот с идентификатор 68134.802.2202 по КККР.

От преписката се установява за издадено разрешение № 14/06.10.2003 г. на главния архитект на район „И.“ – Столична община, с която на „Фиделио“ ЕООД се разрешава да постави и монтира преместваем обект за търговска дейност – павилион за автокозметика, с площ от 8 кв. м. (под № 3.13 в павилионна група № 3 – КАТ от одобрената схема от главния архитект на С.), находящ се в парцел IX, кв. 1, м. „Д.“ по плана на [населено място], с административен адрес: ул. „170“ – при входа на КАТ – [населено място].

Последвало е сключване на договор № 180/10.09.2004 г., по силата на който Столична община – район „И.“ е предоставила на „Фиделио“ ЕООД под наем имот – общинска собственост, представляващ терен (№ 3.13 от схемата), находящ се в [населено място], [улица], до входа на КАТ, с площ от 8 кв. м., за монтаж на преместваемо съоръжение с предназначение за търговия и услуги.

Между страните е сключен анекс от 01.02.2008 г., с който е уговорено удължаване на срока по договор за наем до приемането на новите схеми за преместваемите обекти по предвидения в съответната наредба ред.

От преписката се установява, че поземлен имот с идентификатор 68134.802.2202 по КККР представлява публична общинска собственост, видно от приложения Акт за общинска собственост (АОС) № 3166 от 10.12.2021 г.

На 13.06.2022 г. е извършена проверка от Столична община при район „И.“ на обект „Павилион № 9“, находящ се в [населено място], [улица](бивша ул. „170“) до входа на КАТ, попадащ в ПИ с идентификатор 68134.802.2202, УПИ VIII-1863,2201,2202,2254 „за църква, ТП, река, озеленяване, сгради обслужващи парковата функция, тематична градина и паркинг“, кв.1, местност „Д.“.

За резултатите от извършената проверка е съставен Констативен акт № РИВ22-ВК08-430-9/13.06.2022г., в който е отразено, че павилион № 9 е разположен върху терен – публична общинска собственост съгласно АОС № 3166 от 10.12.2021 г. Посочено е, че обектът е собственост на жалбоподателя и е поставен въз основа на разрешение за поставяне № 14 от 06.10.2003г. на главния архитект на района и схема за разполагане на преместваеми съоръжения – павилионна група № 3 КАТ, одобрена от гл. архитект на С. на 19.04.2004г. П. е с размери 4,00/2,00 м. и височина 2,30 м. с обща площ от 8 кв.м., изграден е от метална конструкция, захранен с ел. енергия и не е трайно свързан с терена.

В констативния акт е прието, че правното основание за издаване на разрешението за поставяне е отпаднало и няма актуална схема. Като нарушени са посочени разпоредбите на чл. 56, ал. 2 във връзка с чл. 57а, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУТ.

Към констативния акт са приложени горепосочените АОС № 3166 от 10.12.2021 г., разрешение за поставяне № 14/06. 10.2003 г. и схема

Констативният акт е получен на 20.06.2022 г. лично от управителя на дружеството жалбоподател, което се установява от положения подпис и дата.

Жалбоподателят е депозирал възражение вх. № СОА22-ТД26-8562/23.06.2022 г. срещу съставения констативен акт, с което твърди за редовно заплащане на месечния наем и акцентира, че не е уведомяван за приемането на новите схеми, за променения характер на терена и за възможността за привеждане на обектите в съответствие с изискванията на закона.

Последвало е издаване на оспорваната Заповед № РА-18-58 от 24.06.2022 г. на главния архитект на Столична община, с която на основание чл. 57а, ал. 1, т. 1, ал. 3, ал. 6 и ал. 7 ЗУТ, във вр. чл. 56, ал. 2 от ЗУТ и Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално- декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (НПОРИМДЕРДТСО), е наредено на „Фиделио“ ЕООД да премахне незаконосъобразно поставения преместваем обект: „Павилион № 9“, находящ се в [населено място], [улица](бивша ул. „170“) до входа на КАТ, попадащ в ПИ с идентификатор 68134.802.2202, УПИ VIII-1863,2201,2202,2254 „за църква, ТП, река, озеленяване, сгради обслужващи парковата функция, тематична градина и паркинг“, кв.1, местност „Д.“.

В мотивите на заповедта е прието, че обектът е поставен върху терен -общинска собственост, без издадено разрешение за поставяне. Посочено е, че към датата на издаването на разрешение № 14 от 06.10.2003г. за поставяне на павилиона е действала Наредба за реда и условията за поставяне на преместваеми съоръжения на територията на Столична община, приета с решение № 3 по Протокол № 60/05.07.1999 г. на Столичен общински съвет. Тази наредба от 1999 г. е отменена с Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално- декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (НПОРИМДЕРДТСО), приета с решение № 24 по протокол № 4/20.12.2007 г. на СОС. В § 87, ал. 1 от ПЗР на Наредбата е предвидено, че заварените разрешения за поставяне се считат за издадени за максималния срок (5 годни – чл. 20, ал. 1 от Наредбата), считано от деня на приемане на наредбата. Този срок е изтекъл на 20.12.2012г. Поради това към момента павилионът е без разрешение за поставяне и подлежи на премахване.

Към преписката е налична Заповед № СОА21-РД09-455 от 22.03.2021 г. на кмета на Столична община, с която на главния архитект на Столична община предоставя свои функции по издаването на заповеди за премахване на обектите по чл. 56, ал. 1, чл. 57, ал. 1 ЗУТ (т. 1.35 от заповедта).

В съдебно заседание е изслушано и прието заключение на съдебно – техническа експертиза, което съдът кредитира изцяло, тъй като е обосновано, непротиворечиво и изготвено след извършен оглед на място.

От заключението става ясно, че обектът не е трайно закрепен към земята, тъй като липсват крепежни средства за закрепване към земята. Конструкцията на обекта е тип „затворена кутия“, изпълнена със стоманени профили, които осигуряват неговата геометрична и пространствена устойчивост. Експертът дава информация, че конструктивните и техническите характеристики на обекта позволявали да бъде отделен от мрежите на техническата инфраструктура, повдигнат от площадката и преместен на друго място без да загуби своята индивидуализация. След

премахването му ще остане бетонна площадка (настилка), която не може да служи за основа на строеж.

При така установената фактическа обстановка, съдът достигна до следните правни изводи:

Жалбата е процесуално допустима, като подадена в срок, против административен акт, подлежащ на съдебен контрол, от надлежна страна – адресат на акта, за която е налице пряк и непосредствен интерес от оспорването.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Според чл. 146, вр. чл. 168 АПК съдът следва да провери актът издаден ли е от компетентен орган и в предписаната от закона форма, спазени ли са материалноправните и процесуалноправните разпоредби и съобразен ли е актът с целта на закона.

Атакуваната заповед е издадена от компетентен орган - главният архитект на Столична община, което се установява от т. 1.35 на Заповед № СОА21-РД09-455 от 22.03.2021 г., с която на основание чл. 57а, ал. 3 ЗУТ кметът на Столична община е делегирал на главния архитект на Столична община правомощията си за издаването на заповеди за премахване на обектите по чл. 56, ал. 1, чл. 57, ал. 1 ЗУТ. Последното е допустимо съгласно § 1, ал. 3 от ДР на ЗУТ, съгласно която кметът на общината може да предостави свои функции по този закон на главния архитект на общината.

Неоснователни са възраженията за липсата на компетентност на главния архитект за издаване на оспорваната заповед, обосновани с разбиранията за наличието на строеж по смисъла на § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ, при което съгласно чл. 225 ЗУТ началникът на ДНСК е компетентен да издава процесната заповед.

Разпоредбата на чл. 225, ал. 1 ЗУТ регламентира компетентността на началника на ДНСК да издава заповед за премахване на незаконни строежи от първа, втора и трета категория или на части от тях. В настоящия случай не е приложима посочената норма, тъй като не се касае за строеж § 5, т. 38 от ДР на ЗУТ. Съгласно § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ „Преместваем обект“ е обект, който няма характеристиките на строеж и може след отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура да бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация и/или възможността да бъде ползван на друго място със същото или с подобно предназначение на това, за което е ползван на мястото, от което е отделен, като поставянето му и/или премахването му не изменя трайно субстанцията или начина на ползване на земята, както и на обекта, върху който се поставя или от който се отделя. Преместваемият обект може да се закрепва временно върху терена, като при необходимост се допуска отнемане на повърхностния слой, чрез сглобяем или монолитен конструктивен елемент, който е неразделна част от преместваемия обект и е предназначен да гарантира конструктивната и пространствена устойчивост на обекта и не може да служи за основа за изграждане на строеж. От заключението на съдебно – техническата експертиза се установи, че павилионът не е прикрепен към земята и е възможно отделянето му от повърхността и от мрежите на техническата инфраструктура, за бъде преместван в пространството, без да губи своята индивидуализация. В тази връзка се касае за преместваем обект по смисъла § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ, което води до извод за неоснователност на възраженията за наличието на строеж, респ. некомпетентност на органа, издал заповедта.

Актът е надлежно мотивиран от фактическа и правна страна, като отговаря по форма на общите правила по чл. 59, ал. 2 АПК. Налице са ясни и конкретни мотиви и

разпоредителна част, както и подробно описание на преместваемия обект и неговото местонахождение.

Не се споделят възраженията за липсата на индивидуализация на преместваемия обект, тъй като чл. 56, ал. 1, т. 1 – т. 4 ЗУТ урежда четири вида категории преместваеми обекти, а в заповедта липсвало отразяване към коя категория се отнася павилионът. Релевантно е отразяването за наличието на преместваем обект, като се посочи неговото местоположение и техническите му характеристики (размери, конструкция и др.). Посочената информация се съдържа в оспорваната заповед и е напълно достатъчна да се разбере за кой преместваем обект е издаден актът. В тази връзка не е необходимо да се отрази предназначението на обекта според чл. 56, ал. 1, т. 1 – т. 4 ЗУТ. Следва да се отбележи, че разпоредбата на чл. 57а, ал. 1 ЗУТ се отнася за всички преместваеми обекти, посочени в чл. 56, ал. 1, т. 1 – т. 4 ЗУТ, т. е. регламентиран е един и същи ред за премахването им, поради което са неоснователни възражения за невъзможност за преценка по кой процесуален ред се издава оспорваната заповед.

Заповедта е издадена при спазване на специалните административно производствени правила по ЗУТ - въз основа на констативен акт, съставен от длъжностни лица на Столична община и съобщен на жалбоподателя. Релевантните по случая факти са правилно установени и не е допуснато нарушение, ограничаващо правото на участие на дружеството в производството по издаване на оспорената заповед. Дадена е възможност на дружеството да вземе участие в производството, доколкото е връчен констативният акт и е даден срок за подаване на възражения.

Заповедта е издадена при правилно приложение на материалния закон.

По – горе се отбелязва, че процесният павилион № 9 има всички характеристики на „преместваем обект“ по смисъла на § 5, т. 80 от ДР на ЗУТ и същият се намира върху терен - общинска собственост. Предназначението на преместваемия обект (павилион) следва да се определи като за „търговски дейности“ по смисъла на чл. 56, ал. 1, т. 2, предл. второ ЗУТ.

Поставянето на преместваем обект е под разрешителен режим, съгласно нормата на чл. 56, ал. 2 от ЗУТ. В цитираната разпоредба законодателят изрично е предвидил за преместваемите обекти да се издава разрешение за поставяне по ред, установен с наредба на общинския съвет, а именно Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално - декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (НПОРИМДЕРДТСО), приета с решение № 24 по протокол № 4/20.12.2007 г. на СОС.

За преместваемия обект е налице издадено разрешение № 14 от 06.10.2003г. за поставяне на павилиона, през което време е действала отменената Наредба за реда и условията за поставяне на преместваеми съоръжения на територията на Столична община, приета с решение № 3 по Протокол № 60/05.07.1999 г. на Столичен общински съвет.

Последвало е приемане на нова Наредбата за преместваемите обекти, за рекламните, информационни и монументално- декоративните елементи и за рекламната дейност на територията на Столична община (НПОРИМДЕРДТСО), приета с решение № 24 по протокол № 4/20.12.2007 г. на СОС.

Според чл. 20, ал. 1 от НПОРИМДЕРДТСО разрешенията за поставяне на преместваем обект не може да надвишават срок от 5 години. В § 87, ал. 1 от ПЗР на НПОРИМДЕРДТСО е регламентирано, че заварените разрешения за поставяне се

считат за издадени за максималния срок, считано от деня на приемане на наредбата. Това означава, че разрешение № 14 от 06.10.2003г. за поставяне на преместваем обект, издаденото по предходната Наредба от 1999 г., е изгубило своето правно действие, считано от 20.12.2007 г. След тази дата за процесния павилион липсва разрешение за поставяне.

В случая, органът се е позовал на чл. 57а, ал. 1, т. 1 ЗУТ – преместваемият обект е поставен без одобрена схема, когато такава се изисква, и/или без разрешение, в противоречие със схемата и/или в противоречие с издаденото разрешение. Основанията за издаването на заповед по чл. 57а, ал. 3 ЗУТ са алтернативно изброени в нормата на чл. 57а, ал. 1 ЗУТ, като осъществяването на което и да е от тях поражда правомощието на компетентния орган да разпoredи премахването на преместваемия обект. В настоящия случай липсва издадено разрешение, тъй като издаденото през 2003 г. е изгубило своето правно действие, т. е. налице са основанията, предвидени в чл. 57а, ал. 1, т. 1 ЗУТ, поради което издадената заповед се явява законосъобразна.

Наличието на действащ договор за наем не води до отпадане на задължението за издаване на разрешение за поставяне на преместваем обект и още по – малко да се държи обект без разрешение т. е. по отношение на наемателите е приложим разрешителният режим за поставяне на преместваеми обекти, уреден в ЗУТ и НПОРИМДЕРДТСО. В тази връзка са безпредметни възраженията за нарушение на принципа за последователност и предвидимост, обосновани с разбирането, че органът е приемал плащане на наемната цена.

Неоснователни са възраженията за липсата на уведомяване от органа за възможността за издаване на ново разрешение, тъй като това производството се развива по инициатива на заинтересованото лице, поради което не съществуват такива задължения за органа.

Не е налице нарушение на принципа на правовата държава, залегнал в чл. 4, ал. 1 от Конституцията. Този принцип въвежда като основно начало правото и задължението на субектите да съобразяват поведението си с действащите към момента на извършването на правното действие законови разпоредби. Същият включва още изискването на законодателя да не допуска създаването на взаимоизключваща се правна уредба. В съдържанието на този принцип липсва забрана за изгубване на права, придобити от административен акт, т. е. допуска се изгубване на права при наличието на съответните основания. С разпоредбата на чл. 56, ал. 2 ЗУТ законодателят е предоставил възможност на общинския съвет да уреди отношенията, свързани с условията и реда за издаване на разрешението за поставяне на обектите върху терени, които са общинска собственост. Посочената разпоредба намира проявление в дадена от закона възможност на общината сама да определя как ще се управлява общинската собственост, т. е. дали да се поставят преместваеми обекти върху тези имоти. В конкретния случай е залегнало разбирането, че не е в обществен интерес наличието на безсрочни разрешителни за поставяне на преместваем обект, тъй като това трайно ограничава възможността за ползване общинските терени върху които се намират обектите. В тази връзка е предвиден срок на действие на съответното разрешително и възможност за подновяването му (издаване на ново разрешително). Следва да се отбележи, че за разрешителните, издадени по наредбата от 1999 г., е предвиден максимално предвидения срок от 5 г. В тази връзка се отчитат интересите на правоимащите при новите промени в условията и реда за издаване на разрешението, поради което не е налице автоматично отнемане

или ограничаване на права. Противното разбиране би означавало да се допусне наличието на безсрочни разрешителни, което по – горе се посочи, че не е в обществен интерес.

Оспореният акт съответства и на целта на закона - недопускане държането на обекти по чл. 56, ал. 1 ЗУТ при наличие на основание, установено в чл. 57а, ал. 1 ЗУТ за тяхното премахване.

С оглед изложеното съдът намира, че оспорваният акт не страда от пороците, визирани в чл. 146 АПК, поради което оспорването следва да се отхвърли.

По разноските:

С оглед изхода на спора и като съобрази разпоредбата на чл. 143, ал. 3 АПК, съдът намира за основателно искането за разноски, направено от процесуалния представител на ответника. Същите са в размер на 100 лева за юрисконсултско възнаграждение, съответно на чл. 37 от Закона за правната помощ и чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Мотивиран от гореизложеното и на основание чл. 172, ал. 2, предложение последно от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Фиделио“ ЕООД срещу Заповед № РА-18-58 от 24.06.2022 г. на главния архитект на Столична община.

ОСЪЖДА „Фиделио“ ЕООД да заплати на Столична община сумата в размер на 100 лева, представляваща направени разноски за юрисконсултско възнаграждение.

РЕШЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване на основание чл. 215, ал. 7, т. 4 ЗУТ.

РЕШЕНИЕТО да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на чл. 138 АПК.

Съдия: